

"মৰমৰ সন্তানসকল – যেনেকৈ তোমালোক আত্মাসকলে এই শৰীৰ ৰূপী সিংহাসন পাইছা, সেইদৰে পিতাও এই দাদা (ব্ৰহ্মা)ৰ সিংহাসনত বিৰাজমান হৈ আছে, তেওঁৰ নিজৰ সিংহাসন নাই"

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তানৰ 'ঐশ্বৰীয় সন্তান'ৰ স্মৃতি থাকে তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ:

তেওঁলোকৰ সঁচা প্ৰেম এজন পিতাৰ প্ৰতি থাকিব। ঐশ্বৰীয় সন্তানসকলে কেতিয়াও কাজিয়া পেচাল নকৰিব। তেওঁলোকৰ কেতিয়াও কু-দৃষ্টি হ'ব নোৱাৰে। যিহেতু ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী অৰ্থাৎ ভাই-ভনী হৈ গ'লা গতিকে অপৰিত্ৰ দৃষ্টি যাব নোৱাৰে।

গীত:

চোড় ভী দে আকাশ চিংহাচন..... (আকাশ সিংহাসন এৰি দিয়া.....)

ওঁম শান্তি। এতিয়া সন্তানসকলে জানে যে বাবাই আকাশ সিংহাসন এৰি এতিয়া দাদা (ব্ৰহ্মা)ৰ শৰীৰক নিজৰ সিংহাসন কৰি লৈছে, সেয়া এৰি ইয়াত আহি বহিছে। এই আকাশ তত্ব হৈছে জীৱ আত্মাসকলৰ সিংহাসন। আত্মাসকলৰ সিংহাসন হৈছে সেই মহাতত্ব, য'ত তোমালোক আত্মাসকল শৰীৰ অবিহনে আছিল। যেনেকৈ আকাশত তৰাবোৰ স্থিৰ হৈ আছে, তেনেকৈ তোমালোক অতি সূক্ষ্ম আত্মাসকলো তাত থকা। আত্মাক দিব্য বুদ্ধিৰ অবিহনে দেখা পাব নোৱাৰি। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া এইটো জ্ঞান আছে, যেনেকৈ তৰাবোৰ কিমান সূক্ষ্ম, তেনেকৈ আত্মাসকলো বিন্দুৰ দৰে। এতিয়া পিতাই সিংহাসনতো এৰি দিলে। পিতাই কয় - তোমালোক আত্মাসকলেও সিংহাসন এৰি ইয়াত এই শৰীৰক নিজৰ সিংহাসন কৰি লোৱা। মোকো নিশ্চয় শৰীৰ লাগে। মোক আহানেই কৰে পুৰণি সৃষ্টিলৈ। গীত এটিও আছে নহয় – দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী...। তোমালোক আত্মাসকল য'ত থকা সেইখন হৈছে তোমালোক আত্মাসকলৰ আৰু পিতাৰ দেশ। পুনৰ তোমালোক স্বৰ্গলৈ যোৱা, যিখন পিতাই স্থাপনা কৰে। পিতা নিজে সেই স্বৰ্গলৈ নাযায়। নিজে বাণীৰ সিপাৰে বানপ্ৰস্থত থাকেগৈ। স্বৰ্গত তেওঁৰ দৰকাৰ নাই। তেওঁতো দুখ-সুখৰ পৰা উপৰাম নহয় জানো। তোমালোকতো সুখতো আহা আৰু দুখতো আহা।

এতিয়া তোমালোকে জানা, আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকল ভাই-ভনী হওঁ। ইজনৰ সিজনৰ প্ৰতি কু-দৃষ্টিৰ খেয়ালো অহা উচিত নহয়। ইয়াততো তোমালোক পিতাৰ সন্মুখত বহি আছা, পৰস্পৰ ভাই-ভনী হোৱা। পবিত্ৰ হৈ থকাৰ যুক্তি চোৱা কেনেকুৱা! এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰত নাই। সকলোৰে বাবা এজন, তেন্তে সকলো সন্তান হৈ নগ'লা জানো। সন্তানসকলে পৰস্পৰ হাই-কাজিয়াও কৰিব নালাগে। এই সময়ত তোমালোকে জানা যে এতিয়া তোমালোক ঐশ্বৰীয় সন্তান, আগতে আসুৰী সন্তান আছিল। পুনৰ এতিয়া সংগমত ঐশ্বৰীয় সন্তান হৈছা, আকৌ সত্যযুগত দৈৱী সন্তান হ'বগৈ। এই চক্ৰৰ বিষয়ে সন্তানসকলে জানিছে। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী হোৱা গতিকে কেতিয়াও কু-দৃষ্টি নাযাব। সত্যযুগত কু-দৃষ্টি নাথাকে। কু-দৃষ্টি ৰাৱণ ৰাজ্যত থাকে। তোমালোক সন্তানসকলৰ এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কাৰো স্মৃতি থকা উচিত নহয়। আটাইতকৈ বেছি স্নেহ পিতাৰ প্ৰতি থাকিব লাগে। মোৰতো এজন শিৱবাবা দ্বিতীয় কোনো নাই। পিতাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোক শিৱালয়লৈ যাব লাগে। শিৱবাবাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে। আধাকল্প ৰাৱণৰ ৰাজ্য চলিল, যাৰ পৰা দুৰ্গতিক পলা। ৰাৱণ কি হয়, তেওঁক কিয় জ্বলোৱা হয়, এয়াও কোনেও নাজানে। শিৱবাবাকো নাজানে। যেনেকৈ দেৱীসকলক সজাই, পূজা কৰি ডুবাই দিয়ে, শিৱবাবাৰো মাটিৰ লিঙ্গ সাজি পূজা আদি কৰি পুনৰ মাটি মাটিতে মিলাই দিয়ে, সেইদৰে ৰাৱণকো সাজি পুনৰ জ্বলাই দিয়ে। একোৱে বুজি নাপায়। এনেকৈ কয় যে এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য, ৰামৰাজ্য স্থাপন হ'ব। গান্ধীয়েও ৰামৰাজ্য বিচাৰিছিল, তেন্তে তাৰ অৰ্থ এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো। যিসকল সন্তানে এই ৰাৱণ ৰাজ্যত কাম চিতাৰ বহি জ্বলি গৈছিল, পিতা আহি পুনৰ তেওঁলোকৰ ওপৰত জ্ঞানৰ বৰ্ষা কৰে, সকলোৰে কল্যাণ কৰে। যেনেকৈ শুকান মাটিত বৰষুণ পৰিলে ঘাঁহ বন গজি নুঠে জানো, তোমালোকৰ ওপৰতো জ্ঞানৰ বৰ্ষা নোহোৱাৰ বাবে কিমান কঙাল হৈ গৈছিল। এতিয়া পুনৰ জ্ঞানৰ বৰ্ষা হৈছে যাৰ দ্বাৰা তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈ যাবগৈ। যদিও তোমালোক সন্তানসকল গৃহস্থ ব্যৱহাৰত (ঘৰ-সংসাৰত) থকা তথাপিও বহুত আন্তৰিক আনন্দত থাকিব লাগে। যেনেকৈ কোনোবা দৰিদ্ৰৰ সন্তানে পঢ়া শুনা কৰিলে পঢ়াৰ দ্বাৰা বেৰিষ্টাৰ আদি হৈ যায়।

তেওঁলোকে ডাঙৰ-ডাঙৰ ব্যক্তিৰ লগত বহে, খোৱা বোৱা কৰে। ভীলনী (এটা স্থানীয় নীচ বুলি জ্ঞান কৰা জাতি)ৰ কথাও শাস্ত্ৰত উল্লেখ আছে নহয় জানো।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা মিসকলে সকলোতকৈ বেছি ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকেই আহি সকলোতকৈ বেছি জ্ঞান গ্ৰহণ কৰিব। আদিৰে পৰা সকলোতকৈ বেছি ভক্তিতো আমি়েই কৰিছোঁ। আকৌ আমাকেই বাবাই পোন প্ৰথমে স্বৰ্গলৈ পঠিয়াই দিয়ে। এয়া হৈছে জ্ঞান যুক্ত যথার্থ কথা। যথায়থ আমি়েই পূজ্য আছিলোঁ আকৌ পূজাৰী হৈ যাওঁ। তললৈ নামি (অধঃপতিত হৈ) যাওঁ। সন্তানসকলক গোটেই জ্ঞান বুজোৱা হয়। এই সময়ত গোটেই সৃষ্টিখনেই নাস্তিক, পিতাক নাজানে। নেতী-নেতী (নাজানো-নাজানো) বুলি কৈ দিয়ে। আগলৈ গৈ এই সন্ন্যাসী আদি সকলো আহি আস্তিক নিশ্চয় হ'ব। কোনোবা এজন সন্ন্যাসী আহি গ'লেও তেওঁক জানো সকলোৱে বিশ্বাস কৰিব। ক'ব যে এওঁক বী.কে. (ব্ৰহ্মাকুমাৰীয়ে) যাদু কৰিলে। তেওঁৰ শিষ্যক গাদীত বহুৱাই তেওঁক আঁতৰাই দিব। এনেকুৱা বহুত সন্ন্যাসী তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিছে, আকৌ নোহোৱা হৈ যায়। এইখন হৈছে বৰ ৰাণ্ডাৰফুল ড্ৰামা (বিস্ময়কৰ নাটক)। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে আদিৰ পৰা অন্তলৈকে সকলো জানা। তোমালোকৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি ধাৰণ কৰিব পাৰে। পিতাৰ গোটেই জ্ঞান আছে, তোমালোকৰো থাকিব লাগে। দিনে-প্ৰতিদিনে কিমান চেন্টাৰ্চ (সেৱা কেন্দ্ৰ) খুলি থাকে। সন্তানসকল বহুত দয়াশীল হ'ব লাগে। পিতাই কয় - নিজৰ প্ৰতিও দয়াশীল হোৱা। নিৰ্দয় নহ'বা। নিজৰ ওপৰত দয়া কৰিব লাগে। কেনেকৈ? সেয়াও বুজাই থাকে। পিতাক স্মৰণ কৰি পতিতৰ পৰা পাবলৈ হ'ব লাগে। তাৰ পাচত কেতিয়াও পতিত হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব নালাগে। দৃষ্টি বৰ ভাল হোৱা উচিত। আমি ব্ৰাহ্মণ ঐশ্বৰীয় সন্তান। ঐশ্বৰে আমাক এড'প্ট কৰিছে (তুলি লৈছে)। এতিয়া মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব লাগে। প্ৰথমে সূক্ষ্ম-বতনবাসী ফৰিস্তা (পৰী) হ'মগৈ। এতিয়া তোমালোক ফৰিস্তা হৈ আছে। সূক্ষ্মবতনৰো ৰহস্য সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে। ইয়াত হৈছে ট'কী (সবাক, বাণীযুক্ত), সূক্ষ্মবতনত মুৰ্তী (ছায়া ছবি), মূলবতনত চাইলেন্স (শব্দৰহিত অৱস্থা)। সূক্ষ্মলোক হৈছে ফৰিস্তাসকলৰ। যেনেকৈ ভূতৰ ছায়াৰ শৰীৰ নাথাকে জানো। আত্মাই শৰীৰ নাপালে দিশাহাৰা হৈ ঘূৰি ফুৰে, সেইবোৰক ভূত বুলি কোৱা হয়। সেইবোৰক এই দুচকুৰেও দেখা পাব পাৰি। এয়া আকৌ হৈছে সূক্ষ্মবতন নিবাসী ফৰিস্তা। এই সকলোবোৰ অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। মূলবতন (পৰমধাম), সূক্ষ্মবতন (আকাৰী লোক), স্থূলবতন (সাকাৰ লোক) - ইয়াৰ জ্ঞান তোমালোকৰ আছে। চলোঁতে-ফুৰোঁতে বুদ্ধিত এই গোটেই জ্ঞান থকা উচিত। আমি আচলতে মূলবতনৰ নিবাসী। আমি এতিয়া সূক্ষ্মবতন হৈ তালৈ যাম। বাবাই সূক্ষ্মবতন এই সময়তহে ৰচনা কৰে। প্ৰথমে সূক্ষ্ম তাৰ পাচত স্থূলৰ আৱশ্যক। এতিয়া এয়া হৈছে সংগমযুগ। ইয়াক ঐশ্বৰীয় যুগ বুলি কোৱা হ'ব, তাক (সত্যযুগ)ক দৈৱী যুগ বুলি কোৱা হ'ব। তোমালোক সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। কু-দৃষ্টি গ'লে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী নহয় জানো। আকৌ ঘৰলৈ গ'লে পাহৰি যাব নালাগে। তোমালোকে সংগদোষত আহি পাহৰি যোৱা। তোমালোক ৰাজহংসসকল হৈছে ঐশ্বৰীয় সন্তান। তোমালোকৰ কাৰো প্ৰতি আন্তৰিক আসক্তি থাকিব নালাগে। যদি আসক্তি থাকে তেন্তে কোৱা হ'ব মোহৰ বান্ধৰী।

তোমালোকৰ ধান্দাই হৈছে সকলোকে পবিত্ৰ কৰি তোলা। তোমালোক হৈছে বিশ্বক স্বৰ্গ কৰি তোলা। ক'ত সেই ৰাৱণৰ আসুৰি সন্তান, ক'ত তোমালোক ঐশ্বৰীয় সন্তান। তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ অৱস্থা একৰস কৰি তুলিবলৈ হ'লে সকলো দেখিও যেন একোৱে দেখা নাই, এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত বুদ্ধিক একৰস কৰি ৰখাতো সাহসৰ কথা। পাৰফেক্ট (নিখুঁত) হ'বৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। সম্পূৰ্ণ হ'বলৈ সময় লাগে। যেতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থা হ'ব তেতিয়াহে সেই দৃষ্টি স্থায়ী হ'ব, তেতিয়ালৈকে কিবা নহয় কিবা আকৰ্ষণ হৈ থাকিব। এই ক্ষেত্ৰত একেবাৰে উপৰাম হ'ব লাগে। লাইন ক্লিয়ৰ (বুদ্ধিযোগ স্বচ্ছ) হোৱা উচিত। সকলো দেখিও যেন তোমালোকে একো নেদেখা, যাৰ এনেকুৱা অভ্যাস হ'ব তেঁৱেই উচ্চ পদ পাব। এতিয়া জানো সেই অৱস্থা হৈছে। সন্ন্যাসীসকলেতো এই কথাবোৰ বুজিও নাপায়। ইয়াততো বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোকে জানা যে আমিও এই পুৰণি সৃষ্টিৰ সন্ন্যাস কৰিছোঁ। বচ্ আমি তো এতিয়া চুইট চাইলেন্স (শান্তিৰ মিঠা) ঘৰলৈ যাব লাগে। অন্য কাৰো বুদ্ধিত নাই যিমান তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকেহে জানা যে এতিয়া উভতি যাব লাগিব। শিৱ ভগৱানুবাচো আছে (ভগৱানে কয়) - তেওঁ পতিত-পাবল, লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা) আৰু গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক)। কৃষ্ণ কোনো গাইড নহয়। এতিয়া তোমালোকেও সকলোকে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাবলৈ শিকা, সেইবাবে তোমালোকৰ নাম পাণ্ডৱ ৰখা হৈছে। তোমালোক হৈছে পাণ্ডৱ সেনা। এতিয়া তোমালোক দেহী-অভিমানী হৈছে। এইটো জানা যে এতিয়া উভতি যাব লাগিব, এই পুৰণা শৰীৰ এৰিব লাগিব। সাপৰ (মোট সলনি কৰাৰ) দৃষ্টান্ত, ভোমোৰাৰ (ভোঁ ভোঁ কৰাৰ) দৃষ্টান্ত, এই সকলোবোৰ হৈছে তোমালোকৰ এই সময়ৰ কথা। এতিয়া তোমালোকে প্ৰেক্টিকেল (কাৰ্য ব্যৱহাৰ)ত আছে। তেওঁলোকেতো এইটো ধান্দা কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে এইখন হৈছে কৰ্মস্থান

(মৰিশালী), এতিয়া পুনৰ পৰীস্থান হ'ব।

তোমালোকৰ বাবে প্ৰতিটো দিনেই সৌভাগ্যৰ দিন। তোমালোক সন্তানসকল সৰ্বদা সৌভাগ্যশালী। গুৰুবাৰৰ দিনা সন্তানসকলক স্কুললৈ পঠোৱা আৰম্ভ কৰে। এইটো নিয়ম প্ৰচলিত হৈ আহিছে। তোমালোকক এতিয়া বৃষ্ণপতিয়ে পঢ়ায়। এই বৃহস্পতিৰ দশা তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰ চলি থাকে। এয়া হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) দশা। ভক্তি মার্গত হদৰ (সীমিত) দশা চলে, এতিয়া হৈছে বেহদৰ দশা। গতিকে পুৰা ৰীতিৰে পৰিশ্ৰম (যত্ন) কৰিব লাগে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণতো কেৱল এযোৰাই নহয়। তেওঁলোকৰতো ডায়নেষ্টি (ৰাজবংশ) চলিব নহয় জানো। নিশ্চয় বহুতে ৰাজত্ব কৰিব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ সূৰ্যবংশী ডায়নেষ্টি চলে, এই কথাবোৰো তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ এয়াও সাক্ষাৎকাৰ হৈছে যে কেনেকৈ ৰাজতিলক দিয়ে। সূৰ্যবংশীয়ে আকৌ কেনেকৈ চন্দ্ৰবংশীক ৰাজ্য দিয়ে। মা-পিতাই সন্তানৰ ভৰি ধুই ৰাজতিলক দিয়ে, ৰাজ্য ভাগ্যও দিয়ে। এই সাক্ষাৎকাৰ আদি সকলো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, এই ক্ষেত্ৰত তোমালোক সন্তানসকল বিবুদ্ধিত পৰাৰ দৰকাৰ নাই। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা আৰু আনকো কৰি তোলা। তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সঁচা ব্ৰাহ্মণ, শাস্ত্ৰত স্বদৰ্শন চক্ৰৰ দ্বাৰা কিমান হিংসা দেখুৱাইছে। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক সঁচা গীতা শুনায়। এয়াতো মুখস্থ কৰি ল'ব লাগে। কিমান সহজ। তোমালোকৰ সকলো কানেক্সন (সম্পৰ্ক) হৈছে 'গীতা'ৰ লগত। গীতাত জ্ঞানো আছে আৰু যোগৰ বিষয়েও আছে। তোমালোকেও এখনেই কিতাপ প্ৰকাশ কৰিব লাগে। যোগৰ কিতাপ কিয় বেলেগে প্ৰকাশ কৰিব লাগে। কিন্তু আজিকালি যোগৰ বহুত প্ৰচাৰ হৈছে সেইবাবে নাম ৰাখে যাতে মনুষ্যই আহি বুজে। অৱশেষত এইটোও বুজিব যে যোগ এজন পিতাৰ সৈতে লগাব লাগে। যিয়ে শুনিব তেওঁ পুনৰ নিজৰ ধৰ্মত আহি উচ্চ পদৰ অধিকাৰী হ'ব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) নিজৰ ওপৰত নিজেই দয়া কৰিব লাগে, নিজৰ দৃষ্টি বহুত ভাল পবিত্ৰ কৰি ৰাখিব লাগে। ঈশ্বৰে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ এড'ষ্ট কৰিছে (তুলি লৈছে), সেইবাবে পতিত হোৱাৰ কেতিয়াও খেয়ালো যাতে নাহে।

(2) সম্পূৰ্ণ, কৰ্মাতীত অৱস্থা পাবলৈ হ'লে সদায় উপৰাম হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। এইখন সৃষ্টিত সকলো দেখিও একো চাব নালাগে। এইটো অভ্যাসৰ দ্বাৰা অৱস্থা একৰস কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিপালনৰ বিধিৰ দ্বাৰা বৃদ্ধি কৰোঁতা সকলোৰে শুভেচ্ছাৰ পাত্ৰ হোৱা
সংগমযুগ শুভেচ্ছাৰ দ্বাৰাই বৃদ্ধি পোৱাৰ যুগ। পিতাৰ, পৰিয়ালৰ শুভেচ্ছাৰেই তোমালোক সন্তানসকল পালিত হৈ আছে। শুভেচ্ছাৰ দ্বাৰাই নাচি, গাই, প্ৰতিপালিত হৈ, উৰি গৈ আছে। এই প্ৰতিপালনো বৰ ৰাণাৰফুল (বিস্ময়কৰ)। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলো উদাৰ হৃদয়েৰে, দয়াৰ ভাৱনাৰে, দাতা হৈ প্ৰতি মুহূৰ্ততে ইজনে সিজনক বহুত ভাল, বহুত ভাল বুলি কৈ শুভেচ্ছা জনাই থকা - এয়াই হৈছে প্ৰতিপালনৰ শ্ৰেষ্ঠ বিধি। এইটো বিধিৰে সকলোৰে প্ৰতিপালন কৰি থকা তেতিয়া শুভেচ্ছাৰ পাত্ৰ হৈ যাবা।

স্লোগান: নিজৰ স্বভাৱ সৰল কৰি লোৱা - এইটোৱে সমাধান স্বৰূপ হোৱাৰ সহজ বিধি।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

মাতেশ্বৰীজীৰ অমূল্য মহাবাক্য

“আধা কল্প জ্ঞান - ব্ৰহ্মাৰ দিন, আধা কল্প ভক্তি মার্গ - ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি”

আধা কল্প হৈছে ব্ৰহ্মাৰ দিন, আধা কল্প হৈছে ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি, এতিয়া ৰাতিপুৰা হৈ প্ৰভাত হ'ব। এতিয়া পৰমাত্মা আহি অন্ধকাৰৰ অন্ত পেলাই আলোকৰ আৰম্ভণি কৰে, জ্ঞানৰ দ্বাৰা আলোক, ভক্তিৰ দ্বাৰা অন্ধকাৰ। গীততো কয় – এই পাপৰ সৃষ্টিৰ পৰা কৰ'বাত দূৰলৈ লৈ ব'লা, য'ত বিশ্ৰাম আৰু আৰাম পোৱা যায়.... এইখন হৈছে অশান্তিৰ সৃষ্টি, য'ত বিশ্ৰাম

নাই। মুক্তিৰ বিশ্ৰামো নাই, অশান্তিও নাই। সত্যযুগ ত্ৰেতা হৈছে বিশ্ৰাম আৰু আৰামৰ সৃষ্টি, যিখন সুখধামক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। গতিকে এতিয়া তোমালোক বিশ্ৰাম আৰু আৰামৰ সৃষ্টিলৈ গৈ আছাহঁক, তালৈ কোনো অপৰিত্ৰ আত্মা যাব নোৱাৰে, তেওঁলোকে অন্তিমত ধৰ্মৰাজৰ শাস্তি খাই কৰ্ম-বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হৈ শুদ্ধ সংস্কাৰ লৈ যায় কিয়নো তাত কোনো অশুদ্ধ সংস্কাৰো নাথাকে আৰু পাপো নহয়। আত্মাই নিজৰ আচল পিতাক পাহৰি যায় আৰু এই বিভ্ৰান্তিৰ অনাদি হৰা-জিকাৰ খেল ৰচি থোৱা আছে সেইবাবে আমি এই সৰ্বশক্তিমান পৰমাত্মাৰ পৰা শক্তি আহৰণ কৰি বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ ২১ জন্মৰ বাবে ৰাজ্য ভাগ্য লৈ আছোঁ। ভাল বাৰু। ওম্ শান্তি।